

[Forsvarsministeren.]

til personelloven, der samtidig blev gennemført. Vi respekterede altså og respekterer ønsket om egen lov og om en ordning, som man, som hr. Knud Østergaard omtalte, fandt tilfredsstillende. Fællesværnstanken er nu realiseret inden for forsvaret, og vi finder, at der er grund til at undersøge, om der skal finde en tilsvarende integration sted i hjemmeværnet, således at man dér sammenlægger ledelsen for de tre hjemmeværnsgrene. Det er en af de ting, som udvalget skal beskæftige sig med.

Den anden grund til, at det er hensigtsmæssigt at få et sådant udvalg, er ønsket om — som hr. Knud Østergaard også nævnte — at følge med i udviklingen. Hjemmeværnet har jo bestået i godt 21 år, og der er ingen, der kan sige, om den struktur, man dengang fandt frem til, er den eneste rigtige. Det er rimeligt at bedømme forskellige dele af den, som det vil ske i dette arbejdsudvalg, hvor man vil behandle personelforhold, uddannelse, materiel og bevæbning og også undersøge mulighederne for yderligere at styrke forholdet mellem befolkningen og hjemmeværnet.

Jeg vil nødig på dette tidspunkt, hvor udvalget ikke har arbejdet så lang tid, sige noget om, hvor vi skal nå hen i denne sag, men ønsket er selvfølgelig at få en ordning, der kan gøre hjemmeværnet så effektivt som muligt. Det er en yderst vigtig del af vort lokalforsvar i en krigssituation, og vi er derfor selvfølgelig interesseret i, at organisationen er så hensigtsmæssig som muligt.

Med hensyn til den folkelige side af sagen må det også være ønskværdigt under drøftelsen i udvalget og i forbindelse med den debat, jeg også håber kommer i hjemmeværnskredse, at få lejlighed til at vurdere, om man lokalt, den enkelte hjemmeværnsmand, kompagnichefer og andre, føler den nuværende ordning tilfredsstillende, eller om man også dér har ønsker om ændringer. Alle disse spørgsmål vil vi altså gerne drøfte med henblik på at øge effektiviteten, samtidig med at vi fastholder, at hjemmeværnet også i fremtiden skal hvile på frivillighed og fortsat være en folkelig bevægelse.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Karen Thurøe Hansen* til boligministeren:

„Vil ministeren ændre loven om boligsikring, så kommunerne i enkelttilfælde kan udbetale boligsikringen direkte til boligselskaberne?“

Skriftlig begrundelse:

Spørgsmålet stilles på baggrund af nogle tilfælde, hvor en boligtager har anvendt den udbetalte boligsikring til andre formål og derved er kommet i restance med huslejen med de ulykkelige følger, dette medfører. Det ville være en fordel for de pågældende, om kommunen i sådanne tilfælde kunne udbetale boligsikringen direkte til boligselskabet.

Karen Thurøe Hansen: Som medlem af kommunalbestyrelsen i min by har jeg i mange tilfælde været ude for misbrug af boligsikringen, og jeg er vidende om, at der er mange andre byer, der befinder sig i samme situation. I disse år, hvor så mange gamle lejligheder saneres og familierne flytter ud til moderne, men også væsentlig dyrere lejligheder, har vi i det sociale udvalg været præsteret for mange tragedier, når huslejerestancen er blevet så stor, at boligselskaberne må tage deres forholdsregler i form af opsigelse af lejemålet, og familien derfor har set sig nødsaget til at opsøge det sociale udvalg om hjælp.

Som oftest viser det sig, at boligsikringen er brugt til andet formål, hvilket vel også kan være fristende, da tidspunkterne for udbetalingen af boligsikring og indbetalingen af husleje som regel ikke er sammenfaldende.

Loven om boligsikring hjemler ret for kommunerne til at udbetale boligsikring til ejeren respektive boligselskaberne for samtlige boligtagere under ét, hvis en sådan ordning kan træffes de to parter imellem. Rent principielt er jeg modstander af, at det offentlige skal være administrator for borgerne, og heldigvis er størsteparten også selv i stand til at administrere, men jeg vil gerne rette det spørgsmål til boligministeren, om der kunne gives kommunerne ret til i enkelttilfælde at udbetale boligsikring direkte til boligselskabet.